

17671
17672

891.99

U = 94

ppa

120

~~MS 748~~

182

182

2003

Գ Ի Շ Ի Բ Վ Ա Ն

ՍԱՐԲԸ ԻԷՐ Է

891.99

U-94

36887-66

50853-66-6

ԳԻՇԻՐՎԱՆ ՍԱԲՐԸ ԽԷՐ Է

ՎՕԳԵՎԻԼ ՄԷԿ ԱՐԱՐՈՒԱԾՈՎ

Թիֆլիզի Թատրոն.—23 Հոկտեմբերի 1863:

ԳՈՐԾՈՂ ԱՆՁԻՆՔ

ՕՍԿԱՆ ՊԵՏՐՈՎԻՉ ԻՐԱՍԱԾՈՎ, մանդրում ծախող:
ՄԱՐԹԱ, նրա կնիկը:
ԿԵԿԵԼ, նրանց ախիկը:
ԱՐՈՒԹԻՆ ՃԱՐՏԱՐՈՎ, բաղադրանքի տղայ:
ՔԻՏԵՍԻ, խամ խմբիկ, իրապաճովի ծառեն:

Գործողությանը կատարումը Թիֆլիզումը իրապաճովի տանը:

Հասարակ Թիֆլիզում սենեակ: Գեմուղեն Երկու դուռ: Աջ կողմը տախտակ, Վրեն հասարակ շամբանում վառած ծրագուրի մամ. Ջախ կողմը գիւան, առաջին սենեակ, վրեն Երկու էրծաթէ շամբան հանգած իստակ մոմերով:

ՏԵՍԻԼ Ա.

ՄԱՐԹԻՆ, տախտակ վերայ նստած մոմի առաջ լիքիւն է կարում:
Էսէնց բան կուգի՝ իմ մարթն է անում: Այնպիսին
Իրանց ախիկը մարթն Երիտ ու իմ խիղճ Կեկէն
Էլի մնումէ: Քու դուշմանը՝ Թէ մէ Երկու տարի էլ
Էսէնց անցկացաւ, տանը կու՝ քացիի խիղճ: Ինչ
անիւ որ (*) օխտա չիւ կանացի դա իմ իր ասածի
մարթնումէն: Խան ասումէ՝ Ինչ իս շտապում. խան ա-
սումէ՝ ջեր էտղաղա փուղ չունիւմ: Ով ասիւ հազար

(*) Որ բառը պէտք է արտասանել Վ-ը:

հաղար թումնիր համբրից իր արկղա համա. ես (*) կի մէ
էրկու հարուր էլ չը կանայցի խօստանա: Ոյտ բօլօտ
էս մէ արկիկն ունինք էլի: Իժում ինչ էն ճար կրո-
րած թաթէն ասումէր էս օր առուտէհան, թէ չաւ-
լաւ տղայ է՝ կօսէ, էն թանաքուտողինց տղէն. սղաւ-
տումնէ է զուլուղ անում՝ կօսէ. զուրթ է կայէնք չունէ՝
ամա թաքաւուրիմէն լաւ տօնլուղ է վիկալնում՝ կօսէ.
երկը հարուր թումնով կու չինիմ՝ կօսէ: Աբա ինչ մօ-
ղօնիմ որ իմ մարթուն փափկեցնիմ: Ասումէ՝ չէ,
չէ, չէ, էս դարդակ չնօղելիկին արկիկ չիմ տա՝
կօսէ, թո՛ղ առուարի տղայ ըլի ու փուղ ունենայ՝ կօ-
սէ: Փո՛ղ, փո՛ղ, զիտ փո՛ղ. եարբար ինչ դառաւ էս
անիծած փուղը: Խիղճ իմ Կէկէլ. նրա բօլին ամէ
մէ բաժինք. ամա որ էլի առանց փուղ չէ ըլում:
Վիւր նընգնին հիմիկվան տղէրքը: (Ձիքիկէն ձեռքից վէր է
զցում.): Է՛հ, էս չիքիլի սիրա էլ չունիմ: Աբա մէ տես-
նիմ թէ թուղտն ինչ է ասում: (Նշալու տակնմէն խաղալու
թուղտ է հանում ու բաց անում.): Գիշիւրվան ճանիով ուր ջէ-
հէլ տղայ է գալի. . . . մէբաչ ուրախացնումէ . . .
քան, թուլս թուլս է ուր որ է . . . : Ով կուլի եր-
նէկ. կուլի թանաքուտողինց տղէն ըլի. արբա ինձ
նով կուտայ էս բախտը . . . : Քան, չուրս կիկօն էլ
մէտի: Էս ինչ լաւ փալ դուս էկաւ: Տէր Աստուծ.
դուն զեկէր մտիկ անիս: (Շտապով կանչում է.) Կէկէլ.
Կէկէլ, քան Կէկէլ: (Կէկէլ մանում է):

(*) Ե տառը բառի սկզբումն ու ըստ ճանաչման առաջ սկստց.
է արդաասանել ինչպէս ըսէ կամ առաջ ան.

Տ Ե Ս Ի Լ Բ:

ՄԱՐԹԷՆ, ԿԵԿԵԼԸ:

ԿԵԿԵԼԸ:

Ինչ է, ինչ իս ուղում՝ դեղիջան:

ՄԱՐԹԷՆ:

Քան քանի կանչիլ տաս. չիս իմանում:

ԿԵԿԵԼԸ:

Ձեռիս բան ունէլ՝ վէ, ինչ իս ուղում:

ՄԱՐԹԷՆ:

Մէ էս չուրս կիկօն դուս տա՛ր բալիօնը, տիս թէ
ինչ խօսք կու իմանաս քուչումը:

ԿԵԿԵԼԸ:

Է՛հ դեղի ջան, դուն ու քու թուխտը՝ չուրս ասը մէտի:
լաւ է էլի. էլ ինչ իմանամ:

ՄԱՐԹԷՆ:

Քան տա՛ր մէ հէնց ապրիս: (Կէկէլը չորս թուղթը առնում է
ու շտապով դուրս է տանում):

Տ Ե Ս Ի Լ Գ:

ՄԱՐԹԷՆ, մշնակ:

Սիրտըս գլըմի՛ գլըմի՛ումէ: Ով Փեթխայինի կամար,
կատար Աստուծաձին . . . մէ չարաթ ամի՛ն օր քու
սանղըրտի վրայ օխան օխտը ջեր բոբիլի վուտով դիվիր
ու դեկէր կօնիմ, թաք դուն բարեխօսիս իմ Կէկէլ:
համա. (Կէկէլն ուրախ ու ըսիկ տուն է վաղում):

Տ Ե Ս Ի Լ Դ:

ՄԱՐԹԷՆ, ԿԵԿԷԼԸ:

ԿԵԿԷԼԸ, ՀՈՏԱԿՈՎ:

Էրիւ մարթ գնումէն, դեղիջան, ու մէկն ասաւ՝
թէ մէքաչ հէնց դուքայ որ դուն էլ չիմանաս
կօսէ:

ՄԱՐԹԷՆ:

Հալա հէնց ապրիս, զո՛ւրթ իս ասում:

ԿԵԿԷԼԸ:

Աստուծ զիդենայ:

ՄԱՐԹԷՆ, ձեռները բարձրացնելով ու աւանձն:

Մեռնիմ քու գորութենին: (Բարձր:) Ո՞վ կուլի ետարաւ:

ԿԵԿԷԼԸ, վերէն խօսքերը բերելով:

Ո՞վ պիտի բլի. միր բւածք անող Շուշանը թէ կուլի.
մէքաչ զալը նա զիդէ:

ՄԱՐԹԷՆ:

Ի՛հ, խօղիմ նրա զուխն էլ, աճկիրս ուռիլ է նրա
համա:

ԿԵԿԷԼԸ:

Բաս ուրիշ ո՞վ պիտի բլի, դեղիջան:

ՄԱՐԹԷՆ:

Էրնէկ զիդենամ, քիզ ո՞վ է հարցնում քան: (Քուշի
դուռն ձայն է դալի Շոտակով թուղթը հատաքումէ ու պահումէ) Հօրէն
մամէն էլ տուն էկաւ. էս կարը մօդ արաւ ու գնաւ
բանդղ տիս: (Օսկանը մտնումէ, վրէն գցած ունէ պալտօ, գլխին
փութակա, մէ՛ ձեռին մալի աղու խալ ինչ որ բռնած ունէ, միւս ձեռին
վալաւ:)

Տ Ե Ս Ի Լ Ե:

ՆՐԱՆԻ, ՕՍԿԱՆԸ:

ՕՍԿԱՆԸ, աղուիսը տալով ԿԵԿԷԼԸ:

Կէկէլ, էս տար կուխնէն հէնց ապրիս: (Չիքիէն տես-
նումէ:) Հըրաւ . . . էլի թաղա չիքիլաւ . . . տօ, հաջ
ու պանրի պէս իք ուտում ինչ է: (ԿԵԿԷԼ զարս է դե-
հում աղուխն ու կարը ձեռիւն:)

Տ Ե Ս Ի Լ Զ:

ՕՍԿԱՆԸ, ՄԱՐԹԷՆ:

ՄԱՐԹԷՆ:

Ուրիշներու պէս զրօշկա ու կալառկա խօմ չիմ
ուզում:

ՕՍԿԱՆԸ, ծաղր անելով:

Ինչ է ասում . . . վահ, հիմի էտունք ուղէ . . .
սոխսնա որ մազով սալօի էլ չիս ուզում:

ՄԱՐԹԷՆ:

Հանաքը դէնը, Օսկանջան, ու մէ լաւ բան պիտի
ստիմ:

ՕՍԿԱՆԸ, առանձին:

Ջանը որ ասաւ, թային դժար բան է ուզում ասի:
(Մարթին:) Աբա ինչ է, Մարթաջան:

ՄԱՐԹԷՆ, առանձին երեսը խաչ հանելով:

Տէր Աստուծ: (Օսկանին:) Ախար էս տարի էլ թող-
նիրք խիղճ արչքկան, միխի չէ:

ՕՍԿԱՆԸ, առանձին:

Որ ասի: (Մարթին:) Հըրա էլի սարքեցիր ճիւղնուրդ:

—ပုဂံ၊ ၁၉၆၆—

Հալա մէ անդամ զի ինչ իմ ասումէ: Էսօր Թաթէն
էլի Էկաւ էն չինոյնիկի համա, երկը հարուրով կու-
շինիմ՝ հօսէ:

ՕՍԿԱՆԸ, ար. անձին:

Իրանն տո՛ւ տապս չուրս չայլին: (Մարթին:) Ի՞նչ չինովնիկ:

ပုဂံနတ်:

Այ, էն Թանաքուտողինց տղէն:

ՕՍԿԱՆԸ, հետզհետե՛ տաքնալով :

Տճ, ձեռք վիզակ՝ թէ Աստուծ կու սիրիս մէ է. ևս
դարդակ չինօթելիկին ակսիկ չիմ տա, չէ. Բնչով չի-
մացար: Ելի մէ ունեւոր տղայ ըլի հմ. ևս էլ մէջը կու-
լըվլըվամ, թէ չէ ևս ո՞վ, թանաքուտողօյն ո՞վ. Լա-
ւը որ ըլի, իմ ակսիկը չի ուզի: Գժվիլ իմ որ ևս իմ
պէտրած Կէկէլին տիկին խաղողի ձեռք զըցիմ:

ሆሊዮቲኒ፡

Դուն էտէնց ասան ուանբախտ էն օրը զուգած ու
զարթրած ման էր դալի:

ԹՄԿԱՆԸ:

Էս է ձիւր աչկիրը քողացնում, է,
.
. . .
. . .
Չէ, բիզ իմ հարցնում
էքուց , էլօր, բան է, դուռդեմին դուն պղին էա քո-
պարտեն Թանայք լրավասողին . . . , խփում խօմ հս
պխտի պահիմ նշան . . . : (Այլու ձեռք շարժում է) Փակ
. . . կու չինվի իմ բանն էլի . . . Օսկան Պետ-
թովիջը գաղէ ու Թանայք խաղատօհն ուտէ, համ էլ ձեռ-

Նիրա կըրցած առչկիլը դուրսուզ ըլիմ անուամ, միթամ
 Նրա հօր ճուրան իմ. ու թէ մէ ջըրած վուխան էլ
 բան ասի, պիտի վրէս վուանիրը քարէքար տայ ու
 ողբերէն ասէ՝ մալչի, մալչի, մօհա չինօյնիկ. ես էլ ինչ
 անիմ էն վուստը, պիտի ասիմ՝ պօթօլուստա մինա-
 վատ: Հայդահան . չէ, չէ, ես չինօյնիկի հիդ բան չիմ
 բըռնի, ասպէր: Ես հետի փեսայ գըռզիմ որ նա ինձ
 պատիւ տայ, չէ թէ ես նրան Ինձ պէս փուզ
 դադելու ճանիէն դիդենայ, Ինձ պահ . . . :
 Ուսիւր լաւ չի ըլի որ փողոցի տղայ ըլի ու փուզ ու-
 նենայ, որ ես էլ դօվլըթումը գըլդիգըլուր դամ . . . :

ሆህ.ጥፅኑ፡

Բնու ինչ անխնայ, հորհն տասնուօխտը տարին թամա-
մեղաւ, տասնուութումն է խորհրս :

ՕՍԿԱՆԸ:

Վահ, ինչ իս շտապում, դարդակ չինօլնիկին որ չիմ
տալի անյրկաս. աշխրոքումը մարթր դրթուղ է էլի:

ሆሊዮቲኒ፡

Դուռն զիղիս, ումնոր զուգիս տնւ: Մէ էրկու հարուր
 թուման որ զիմիշ անիս, արուտորի տղայ էլ լաւը
 կու ճարինք:

၀၀၄၀.၆၆:

Ա, կնիկ, դուն հէտար իսկի չիս գիգի՝ էրկու հարուր
Թուման որ փուղ տամ. հիմի փալաս է, փուղուս է,
չալիք է, էլի ինչ զահրումար է իմ զլիսին. էս երկը հա-
լուրն էլ կու անց կենայ, իժում ես ինչոյմ ապրիմ:

ԵԱՐԹԷՆ, սրտոք:

Հաղիր ասիս որ արտերկադ համա փուղ չիս դիմել
անո՞ւմ :

ՄԱԿԱՆԸ, սրտով:

Հնա դիմիւ չիմ անում, ձեռք չիս վիկալնի:

ՄԱՐԹԻՆ, չարացած:

Բաս վիկալ ու մէ հաց թըխողի տուն. քու ասածի
ձեարթ իս ախար է: (Չարացած դուրս է գնում):

Տ Ե Ս Ի Լ Է:

ՍՄԱՆԸ, մէնակ, ծաղր անելով:

Որորդ . . . : (Երեսը խաչ հանելով): Տէր ողորմած Աստուծ: Տօ դարմանը կնիկ է էս իմ կնիկը. էրկու հարուր տուն, երկը հարուր տուն, հէնց գիդենաս միլիօն ունենամ: (Գէտուդէն ահալ մտիկ է անում): Աստուծ գիդենայ, դիվի ինձ համա էրկու հարուր թուման մայեա չունիմ . . . : Ամա էս թաքուն ձիդ իմ ասում, օչո-վու չասիք, թէ չէ տունս կու քանդվի . . . : Դու-քանա լիքը որ տեսնում ին, հէնց գիդին դիվի իմն է: (Երեսն ման է գալի, երեսն կանգնում): Բանի տէր ունէ ապրանքըս, էն ես գիդիմ: Էստի ան, էնդի տուն. սրամէն (Ա. Ըու. ձեռք աջ կողմն է ձգում): վիկալ, նրա բերանը (Ա. Ըու. ձեռք ձախ կողմն է ձգում): ծածկէ. սուտ ասան, դուրթ ասան. անջախ, անջախ ծէրը ծէրին (Երկու առաջի մատը մէկգմէկու է կպցնում): վրայ իմ բերում: Ախար (Ձեռները առաջ է բերում) ով կու դիմայ հիմիկլան ապրելուն: Էս պիտի ու էնպիտեմէն դահլէս զընաց: Ախանու չէ վաղուցվան ժամանակը, որ ամէն մարթ իր չափս ու ձիւր գիդէր: Հնա էն վաղ էր, որ էշը կաղ էր . . . : Էս մօղէքը խօմ (Խ. հաստ փորը ցոյց տալով): ձիւրը գցեցին ինձ էլի . . . : Տօ էրէդ մէկէլ օրը իմ սարսաղ կնիկը վիկալաւ ու թաղա բուռնու-

սի փիշիքը ծակծրկից. (Աղջկայ ձայնով): պիտի առ-չիւր ջիւրի ունենա՞ կօսէ. (Խ. ձայնով): Ինչ է, ձեռնիրն էսէնց դարսէ մէջն ու (Շարժում քով ցոյց է տալի): տիտրին, տիտրին (Շաղը անելով ման է գալի): մանդա . . . : Արի հիմի ու ախլիկ էլ մարթու տուն: Ա՛խ բաժինը մօղօննդ, էն կինքն էրվիս, վունցոր ես էստի իմ էրվում: Ի՞նչ անիմ. ինչ ջուրը նընգնիմ. վնդի ձարիմ մէ էրկու, երկը հարուր թուման: (Մտածմանքի մէջ է մտնում): Աստու-տրի խէնն էլ դնաց. էլի թէ մէ էրկու չայի ճարվում է, էն էլ փօղրաթներումը. ամա ինձ փօղրաթն ով է տալի: Ա՛խ Աստուծ, դուն էլ դիվ հարուստներուն իս օտկում. մէ մըր կուռն էլ դեմէր մըտիկ տուն է: (Նստում է տիտրի): Ա՛խ բաժինը մօղօննդ, կինծիդ կոտրվի: (Շարժում քով իմաց է անում որ զանազան բաներ է մտածում): Է՛հ, չէ . . . կուլի րլի . . . չէ էս էլ չէլաւ . . . հըն . . . հն. (Յանկարծ ուրախ վեր է թռչում գըլիսին խփելով): ախմանի, ախմանի. տօ էլ ինչ իմ հիւու մանդալի. այ հաու թրեա-թրը. արի, չալիլ զամ, իջարով վիկալնիմ . . . : մէ էրկու հարուր թուման վունց չիմ դադի: Էստու վրայ լաւ փօղրաթ կուլի. էլ վունց զալօդ դուզէ, վունցիլ: Մէ Արութինին կանչիմ. նա էստունց ճան-փէն ուվիօ լաւ գիդէ: (Կանչում է): յի՛ցեսց, յի՛ցո! (Գի-տէսի, տօ): (Գիտէսին մտնում է):

Տ Ե Ս Ի Լ Ը:

ՍՄԱՆԸ, ԳԻՏԷՍԻՆ:

ՍՄԱՆԸ:

Յոյի, հիմ ըլլինի ցցըճոտ, Լոմ անաղջնէլ Յոյի Գոն, ոյո?

(**ՏՅ**, **Իմ** **դուքնի** **կշտին** **որ** **ջէհէլ** **տղայ** **կայ** **նըս-**
տած, **գիղիս** :)

ՔԻՏԵՍԻՆ :

ցի, ցիցի, Մենի թիրոմց. (**Հրամիլիս**, **գիղիմ**, **չարըդ** **տանիմ** :)

ՕՍԿԱՆԸ :

ցըՄին **հոմ** Մենոցիս **սաճալոյս** **մոգաթրեցինց**. (**Էրէդ** **որ**
նրան **քիդ** **համա** **ախալուխացու** **կարիլ** **տվի** :)

ՔԻՏԵՍԻՆ :

ցի, ցիցնո, Մենի թիրոմց. (**Հրամիլիս**, **կու** **ճանչնամ**, **չա-**
րըդ **տանիմ** :)

ՕՍԿԱՆԸ :

ցընոց **հանրոնց** **և** **ստեհոն**, **հոմ** **այ** **մոծանց** **տյու**. **ժա-**
լուան **սաթիւր** **սաթի** **մաթի** **տյու**. **Մալոյ**, **քցը** **լըշան** **ա** **ցընց-**
նա **լաթիւր**. (**Հիմիսկէվէտ** **գիղիլ** **վաղի** **ու** **ասան** **նրան**,
որ **էստի** **համեցէք**. **խիստ** **հարկալուր** **բան** **ուսիմ**
ասան. **չիւստ**, **ջեր** **դուքանը** **չի** **ուսնա** **կոխալած** :)

ՔԻՏԵՍԻՆ :

ցընոց, Մենի թիրոմց. (**Հիմիսկէվէտ**, **չարըդ** **տանիմ** :)
(**Գնալիս** **մէկ** **փաշտեցումէ** :)

ՕՍԿԱՆԸ :

ա **Յաթրումար** ! . . **երտուց**, **Յիթու**. (**Այ** **դահրումար** . . .
մէկէլ, **տո** :)

ՔԻՏԵՍԻՆ :

ցընո **ցըլար** **Մեցիմոց**, **ալոքան**. (**Հիմի** **էլ** **չիմ** **կա-**
նա, **աղաջան** :)

ՕՍԿԱՆԸ, Քիտեան **մէկ** **գիլուիլ** **խըլուամէ** :

Մե **Մեն** **ցըլոնց**, **երտ** **ն** **լաթիմինց**, **տուրց** **մոգլոմ**.
Մալոյ, **Մե** **ցիրո**. (**Նա** **քիդ** **ասումիմ** **մէկ** **մի** **փը-**

ուրալեցնի, **թէ** **չէ** **կու** **սալանիմ**. **հնան**, **չուստ**, **աւանակ** :)
(**Քիտեան** **զուր** **է** **գնում** :)

Տ Ն Ս Ի Լ Թ :

ՕՍԿԱՆԸ, **մէնակ**

Այ **քու** **տունն** **Աստուծ** **քանդէ** . . . **էս** **տար-**
րը **լաւ** **չէլաւ**. **ամա** **գիլիլուիլ** **խէր** **է** **ասումին** : — **չնց**
թէ **լաւ** **բան** **միտս** **էկաւ**. **հիմի** **խալիլ** **հնամիլ** **կոնէ**
ինձ, **կուսին** **թէ** **հաւ** **թրեալթըր** **ինչ** **նրա** **խիլքի** **բան** **է** :
ՏՅ, **էստուրը** **ինչ** **խիլք** **գուղէ**. **խաղողը** **կու** **խաղայ**, **ես**
փուղիլը **ջիլըս** **կոծիմ** : **կուսին** **Օսկան** **Պետրովիչ**, **էս**
բանը **խաղցու**, **ես** **էլ**, **ինչ** **իմ** **հոգում**, **էն** **կու** **խաղ-**
ցնիմ : **չալա** **մէ** **լաւ** **հասալ** **անիմ**, **հուրը** **չը** **նընդնիմ** :
(**Սլոյ** **վեր** **է** **առնում**, **նստում** **ու** **երկար** **հալիւ** **անում**) **Վիլյուվից**
տասերկու. **քսանուչուրս**. **քարստունուլթ**. **էս** **հինգ**
թուման. **էս** **տասը** **թուման**. **էս** **չուրս** **քսան** : **չաղանց**
դուս **գանք**՝ **քսան** **մէկ** **ու** **տասն** **էլ** **մէկ**, **կու** **մնաց**
խսուն. **խսունէմէն** **դուս** **գանք** **քարստուն**, **կու** **մնաց**
տասը : **Քսան** **ջեր** **տասը**, **էս** **քիդ** **խտակ** **երկու** **հա-**
րուր **թուման** : (**Ուրալ** **վեր** **է** **կենում** **սլոյ** **ձեռն**) **Գրուստ** **խէ-**
րի **բան** **է**, **քու** **արիլ**. **դադուն** **ալքարա** **է** : **Արան**
նուր **բան** **ու** **միլ** **քաղաքը** : **էն** **օրը** **բիլէթ** **սոնսկու**
էնչնց **մօզ** **էր** **էլի** **խալիլ**, **կուսիլ**՝ **թէ** **թաղա** **գե-**
լաքնուր **է** **էկի** : **Աստուծ** **գիղեկնաց**, **լաւ** **բան** **մօզօն-**
ցին **էս** **միլ** **ուսում** **առաճնիլին** **այ**. **ամա** **նրանք** **էլ**
խիստ **խիլքին** **զու** **ին** **տալի** **խանդիխան**. **մարթ**
իրմէն **պիտի** **կտրի**, **ուրիլին** **օտկէ** **կուս** : **Տեսնիմ**
թէ **ոյ** **է** **դուրըս** **զըլիլըլիկեցնում** **ու** **ասում**՝ **թէ** **Օս-**

կան Պետրովիչ, բրոնէ էս երկու հարուր թումանը, ախչրկաղ մարթու տնւ։ Աբա աւտալու է էս հանդի բանը։ Չէ, ձեր արիւր, շատ կարթալը գողրին (Վլիկին ձեռնէ դնում)։ զարար է անում։ Հիմի ես, որ ունիւրըստա չիմ էլի, խիւք չունիմ։ մէքաչ մէ աբասու մաղիւնը հինդ շայի չըտամ։ Ե՛հ, մախլաս, էլի Տէրը բարի տայ էս ուսում առածներուն, թէ չէ ինձ համա վոճրդի եր բաց ըլում թրեաթրի իջարէն։ Ա՛խ, թէ մէ պուխ եկաւ էս բանը՝ դուն մըտիկ իժում փութապալատովի հալը։ (Ման է գալի երդեալով)։ Լամու լամու, թրեաթր լամու։ լամու լամու, իջար լամու, եար իսթամ։ (Սէլիւնը պէտք է երդել)։ Հայ թէ կուխոսին փողոցումը, կօսին՝ տօ էս անիծած Օսկան Պետրովիչը վոճրդի զըթաւ էս խէրի բանը։ Աբա՛ ում խիւքումը գութէր հաու թրեաթրի իջարէն։ (Շիժաղում է ու ճակտին ձեռը տանելով)։ Փիլիսոփի գողրա իս, գողրա, Օսկան Պետրովիչ։ Հայ թէ աղջկաս բանը չլինեցաւ . . . (Մօտ է գնում դռանն ու կանչում)։ Կէկէլ։

Տ Ե Ս Ի Լ Ժ։

ՕՍԿԱՆԸ, ԿԵԿԵԼԸ։

ԿԵԿԵԼԸ, տուն դալով։

Համէ։

ՕՍԿԱՆԸ։

Մէ հէնց ապրիս՝ հիմիսկէվէտ էս օթախը կալքի բի ու կարտօվիլի մումիրը վառէ։ Էտ շամդանն էլ ուղարմ։

ԿԵԿԵԼԸ։

Ղօնաղնիր պիտին զա, մամիջանն։

ՕՍԿԱՆԸ։

Չէ, մէ տղայ է՝ հիդը բան ունիմ։

ԿԵԿԵԼԸ։

Ո՞վ է, մամիջանն։

ՕՍԿԱՆԸ։

Տօ, քիզ ինչ, ովոր որ է. դուն բանըդ տիս. ես էլ հէնց հիմի զալիս իմ։ (Երգելով գնում է)։ Լամու լամու, թրեաթր լամու։ լամու լամու, իջար լամու, եար իսթամ։ (Դուրս է գնում)։

Տ Ե Ս Ի Լ ԺԱ։

ԿԵԿԵԼԸ, մէնակ։

Հէրըս ինչ ուրախ է . . . շատ վուխտ է խաղ չէ ասի . . . (Սենեակը կարգի բերելով)։ Իմ դեղի վալն էլ ինչ լաւ դուս եկաւ . . . մէ բաչ հէնց դուքայ, որ դուն էլ չիմանաս՝ կօսէ։ Երնէկ, ով պիտի դա . . . Հիմի որ էրադս կատարի՝ միթամ մէ սիրուն տղայ ասում էր հօրըս, որ քու ախչիկը մուքթ ուզում իմ՝ կօսէ, ու մէ բաչ ինձ նշնեցին . . . աբա դաբդը կըտըրվիլ է հիմիկվան տղէրանցը . օղունդ փուղ ասան նրանցը, թէգուղ ախչիկը քաչալ ըլի . . . (Խտակ մտներ վառում է ծրարուն հանգչնում ու շամդանը թաքցնում, յետոյ հայելու դէմը դրսուրում)։ Ի՛նչ ուրախ իմ . . . էլախտվան խաղը լաւ խաղ է այ. Ա՛խ դիւաւ, դիւաւ ձէնի վրայ է ասած։ (Երգում է ու օրկէտորի տեղումը խտակ սաղանգաբանը ածում են հեռը երգի կղանալով)։

«Շայոց աղջկաներ, ձեր հողուն մատնող.

«Երբ միտս էք գալի, ասումն ես անս', եւալն։ (Երգ որ աւարտում է նուրից հայելումը դրսուրում է։ Էս ժամանակն Օսկանը տուն է գալի)։

Տ Ե Ս Ի Լ ԺԲ:

ՕՍԿԱՆԸ, ԿԵԿԵԼԸ:

ՕՍԿԱՆԸ

ՏՕ, էտէնց իս կարքի բերում օթախը:

ԿԵԿԵԼԸ:

Դիւի սարքեցի, մամի ջան. արա մօիկի, ինչն է պակաս:

ՕՍԿԱՆԸ:

Գնան, լաւ է, դեղիդ օտկէ էնդի: (Կէկէլը դուրս է գնում:)

Տ Ե Ս Ի Լ ԺԳ:

ՕՍԿԱՆԸ, մէնակ:

ՏՕ, էս հալիլէն որ չըլի, ինչ պիտի անի ախլիլիլը-
քը. է՛հ իժում ուրիշ բան կու մօգօնին: Ամա իջարէն
զլիսէս չէ դուս դնում, չէ. քանի շատ իմ փէքը ա-
նում, էնդադա դադումը շատանումէ . . : Ասումէի՝
էրկու հարուր թուման կու դաղիմ. էրկու հարուրն ինչ
է . . . բաբաթ, բաբաթ բանիր է պըտուտ գալի
մըտկումը: Մէկ էս՝ որ հաու թրեաթրի համա ինչ
հարկավուր է որ առչիւր վաթսուն հողի նեմէնցու
մուգիկանանիր ըլին նստած ու ախրու տուրու՝ տի-
րու տուրու բանիր ըլին ածում. ուրիւր լաւ չի ըլի
որ մէ էրկու դաստա դուրուկչիլը ըլին նստած էնդի
ու լաւ սահարի, ռաստ, հէյդարի, նաղմ, մաւարան,
մուխամբաղ ըլին ածում: Էս ուրիւր կու դուր գայ
խալիլին. համ էլ չուրս ջէր էժան կու նստի: Մէկէլ
էս՝ որ դիւի սուլրած տղէքը չը մօղանիմ խաղալու հա-
մա, բաղաղխանի տղէքը նրանցմէն պակաս կու խա-

դան: Մէ գայ էն ճարտարովը: (Շօցի ժամացուցին մօիկ է ա-
նում:) Հօրէս ութը կու թամամի. ի՛նչի ուշացաւ հէր
օինաձը: Այ իմ խարջ տղայ, բըլբուլ է, բըլբուլ դը-
րուտա. թէ մէ էրկու հարուր թուման աւելի կունե-
նամ, ձեռնեմէս չիմ թողնի, ամա վնւրդի է էս սահա-
թիս: Ա՛իս, բաժինը մօգօնող, սաթաէլի չանդերով պա-
տըռովիս: (Կէկէլը տուն է գալի:)

Տ Ե Ս Ի Լ ԺԴ:

ՕՍԿԱՆԸ, ԿԵԿԵԼԸ:

ԿԵԿԵԼԸ:

Մամի ջան, մէ ինչոր տղայ է հարցնում քիդ. ասում
է Աբութին ճարտարովն իմ, կօսէ:

ՕՍԿԱՆԸ, ուրախ:

Ասան գայ. ասան գայ. ես էլ նրան իմ մնում:

ԿԵԿԵԼԸ:

Արի մամի ջան, դուն ասան բիջը ջեր չէ հիդ եկի, ու
դեղէն էլ սարղըփումն է: Մէկ խօսեցայ էն տղի հիդ,
հէնց զիդէի՝ ամութու գեղինը մըտայ:

ՕՍԿԱՆԸ:

ՏՕ գնան ասա՝ համեցէք իմ ասում է. գէլ խօսմ չէ,
որ կուլ տայ: (Կէկէլը դուրս է գնում կալփնեը դըստեւով:)

Տ Ե Ս Ի Լ ԺԵ:

ՕՍԿԱՆԸ, մէնակ:

ՏՕ, զարմանք խալիս է էս միր խալիսը. Փռանդստ-
նու ամէն մօղէքը սորվեցան ու քաղաքավերութիւնը

չէ. Թէ ամուրթեմէն շատ ին քաշվում, կրկնօրինեմէն ամանչին, որ հէնց զիդենաս շուրաւանց բղրիալէք ըլին: (Յէտ է մտիկ տալի:) Էս ինչ էլան... մէ տեսնիմ... : (Դուրս է գնում ձախու գոնեմէն. աջու գոնեքումն երեւում են առաջ Կեկելը յետոյ Արութինը:)

Տ Ե Ս Ի Լ ԺԶ:

Կէկելը, Արութինը:

Կէկելը:

Համեցէք: (Դետուղէն մտիկ անելով:) Հօրէս մամէն դու-քայ, էստի մուլաի տուէք: (Արութինը դուրս է տալի ու առաջ գալի: Կեկելը դուրս է գնում:)

Տ Ե Ս Ի Լ ԺԷ:

Արութինը, մէնակ:

Ա՛խ, ինչ սիրուն է. իմացել էի որ լաւ ախչիկ է, ամա չէի զիդի՝ Թէ էսէնց անտիկա է. ձէնը զրուստ սրտումն նստեցաւ: Էնդուր էլ զիւրի ասում էին ինձ՝ Թէ կնիկ գուզիս՝ կօսէ, սրա հանդի ախչիկ չըկայ քաղկումը՝ կօսէ: Ա՛խ ես սրա հոգուն մտնիմ, բօին չիմշատ ըլի հէնց զիդենաս: Ամա էրանի զիդենամ Թէ էս Օսկան Պետրովիչն ուր է կանչի ինձ. Թէ բան ու-նէր, ինչի փողոցումը չասաւ: (Օսկանը մտնում է:)

Տ Ե Ս Ի Լ ԺԸ:

ՕՍԿԱՆԸ, Արութինը:

Արութինը:

Բարիգուն, Օսկան Պետրովիչ:

ՕՍԿԱՆԸ:

Օ՛հ բարով, սարուն Արութին՝ ինչի ուշացար: (Մէկզմէկու ձեռն են տալի:)

Արութինը:

Դուքանա, խօմ զիդիս, ուշ իմ կոխպում. ինչ հար-կավուր բան ունիս:

ՕՍԿԱՆԸ:

Համեցէք, Նըստի, (Նստում են:) մէ լաւ բան իմ զըթի. սիտիս օտկի, Արութինջան, քու լաւութիւնը կու վըջարիմ:

Արութինը:

Ջուլատ աչկիս. ինչ դուրուղ կայ. հրամայէ, Օսկան Պետրովիչ:

ՕՍԿԱՆԸ:

Մէ ասա, լաւ բան մօդա չէկան հաու Թրեաթիլը:

Արութինը:

Հալըաթտա, ասկի սպաժառութիւն է:

ՕՍԿԱՆԸ:

Հա, ամա մարթ որ ուղեւայ խէր կու տեսնէ էս բանումը:

Արութինը, առանձին:

Ի՛նչ է ասում: (Օսկանին:) Վ՛րենց Թէ խէր կու տեսնէ՝ չիմ իմանում, Օսկան Պետրովիչ:

ՕՍԿԱՆԸ:

Գիդիս ի՛նչ է, ախպէր. ես ուզումիմ հաու Թրեաթ-ը իջարով վիկալնի: Խէրի բան է դանա:

Արութինը, առանձին:

Գժվիլ է: (Օսկանին:) Հանաք իս անում, Օսկան Պետրովիչ:

ՕՍԿԱՆԸ:

Հանաք կի չէ, դուրթ իմ ասում, քու արիւր, քու-նը սուտ չը զիդենաս իմ արիւն իմ ասում:

ԱՐՈՒԹԻՆԸ, վեր է թռչում աղիցն ու առանձին:

Վ. սյմէ, խիւքէն էլիլ է:

ՕՍԿԱՆԸ:

Վ. անհ, ինչ իս արմընում. չիս գիղի որ ամէն բանում
մը փուղ կու դադարի. օղունդ մարթ ճանփէն գիղենայ:

ԱՐՈՒԹԻՆԸ, առանձին:

Քու դուժմանը. ափսոսա Օսկան Պետրովիչ. ամա
ինչ ախչիկ ունէ. ես նրա հոգուն մեռնիմ: (Օսկանին):
Հալբաթտա, ամէն բանումը փուղ կայ, ամա մէքաշ
էնդու վրայ արմընայ, որ ուրոր գնացի, հաու տրեատր,
հաու տրեատր. դուխս գնաց էլի. էլ օչով վունց
բան ունէ, վունց գործ: Բան իստակ մըտկումըդ դը-
րիլ իս, որ իջարով վիկալնիս:

ՕՍԿԱՆԸ:

Իստակ. ու էն իմ հարցնում, խէրի բան է, թէ չէ:

ԱՐՈՒԹԻՆԸ, առանձին:

Խիղճ մարթ. արի կօսիմ, թէ խէրի բան է. տես-
նիմ, իժում ինչ կօսէ: (Օսկանին): Վ. անհ, խէրի բան որ
չըլի, ուր կու մօզօնէին:

ՕՍԿԱՆԸ, առանձին:

Մաիկ, թէ վուրդի է միտկը հասնում: (Արութինին):
Ես էլ էա իմ ասում. ամա ինչ իս կարծում, միւր բա-
ղաղխանի տղէքը, որ ուղենան, չիս կանա հաու
թրեաթըր խաղա:

ԱՐՈՒԹԻՆԸ:

Վ. անհ, բաս ինչացու է միւր բաղաղխանէն. միւր
Խաղբովի չիօլէն էլ էնէն էլի: Այ, Բանբակինց Պէ-

տօն, Մահուղինց Ստեպկօն, Չիթումինց Դարչօն, Կան-
կօինց Միխօն, հիմիկվան խաղաղոդներու վրայ պա-
կաս չիս խաղա: (Առանձին աչքով է անում):

ՕՍԿԱՆԸ, առանձին:

Ինչ ասիս սա գիղէ: (Արութինին): Բան տարէնը մէ քը-
սան, հարսուն թուման որ ունենան, խանդէխան
կու խաղան հաու թրեաթըրում:

ԱՐՈՒԹԻՆԸ, առանձին:

Խիղճ Օսկան Պետրովիչ: (Օսկանին): Վ. ան քանեներուն
չի դուս դա, հարսուն թումնով ես էլ կու խաղամ:

ՕՍԿԱՆԸ, վեր է թռչում ու առանձին:

Այ փուղի դադը գիղացող: (Արութինին): Է՛հ, զո՞ւրթ
կու խաղան:

ԱՐՈՒԹԻՆԸ, առանձին:

Աւտում է խիղճը: (Օսկանին): Վ. անհ, ինչի չիմ խա-
ղա. անմիղ անգէթ որ հարսուն թուման դադիմ, բաս
չիմ խաղա. դուղիս, քսան, հարսուն թումնով էրկու
հարուր տղայ ճարիմ:

ՕՍԿԱՆԸ, առանձին:

Այ իմ խաղջ փեսէն. ան փուղ: (Արութինին): Օ՛հ,
Աստուծ օրհնէ քիզ. բանըս կու չիսվի:

ԱՐՈՒԹԻՆԸ, առանձին:

Ղուրթ աւտաց, խիղճ մարթ, ախչիկան ով տիրու-
թին կօնէ հիմի: (Օսկանին): Թէ բանըդ էտու վրայ է,
հալբաթտա չինած է. . . (Առանձին): Արի սուտ մէ քա-
նի հանդը խաղամ, տեսնիմ ինչ կօսէ. համէլ կուլի,
ձէնիս վրայ էն ախչիկն էլի էրեայ: (Օսկանին): Արան ում

հանգը գուղիս, որ խաղամ :

ՕՍԿԱՆԸ :

Աբան, հողուտ միտնիմ :

ԱՐՈՒԹԻՆԸ :

Ա՛յ, օրինակ ասիմ քիզ Դալալ Ղաղօի հանգումը :
(Ներկայացնում է :) „Ա՛խ իմ ողորմած հողի բիճա կան-
„ կօ . . : էլ Սաղմուսը, Ասմաուբըրը ու դիտի տէր-
„ տէրներու զրիբը, ասում է, փուրունն է“ : (*) Վ՛ռնց
է, նրանց վրայ փիւս իմ ասում : (Դուան կողմը նայում է :)

ՕՍԿԱՆԸ, առանձին :

Որ ասումիմ՝ բըլբուլ է : (Աբութիինն :) Փիւս կի չէ,
ուսիրօ լաւ իս ասում. ամա էս է որ դալալ Ղաղօն
հաստ փուր ունէ ու դուն բարակ իս :

ԱՐՈՒԹԻՆԸ :

Վ՛ահ, հէնդադա բալիշ կու դարսիմ փուրիս վրայ,
որ Ալիսանի ուումիին դառնայ :

ՕՍԿԱՆԸ :

Հաւ . . . դանիս էտունը էլ կայ :

ԱՐՈՒԹԻՆԸ :

Վ՛ահ, բաս վիճնց գիդէիր : (Դուան կողմը մտիկ է անում :)

ՕՍԿԱՆԸ, առանձին :

Գիդէիր որ չնուքով տղայ է, ամա էսէնց չէի ճանչնա :
Ա՛խ մէ առկի էրկու հարուր թումանն : (Աբութիինն :) Բա-

(*) Այս ու հետեւեալ երկու տեղ կրկնակէտերով նըշանու-
կած խօսքերը ասած են Պ. Ս. Մանդինեանցից, որ առաջին
անգամ կատարեց Արութին ճարտարովի գերը :

բաքալան, Աբութին . տեսնումիմ որ թրիաթրի բա-
նիրը դուն նեքսի տըկէրեմէն իս գիդացի :

ԱՐՈՒԹԻՆԸ :

Բաս վիճնց կու ճանչնէիր ինձ . հիմի գուղիս էն
թաքաւուրի հանգը՝ սիրեկնի հիդ որ խօսում է :
(Ներկայացնում է :) „Ես քիզ սիրում իմ, ասում է, ես .
„ ամա թէ դուն ինձ չիս սիրի, ես ջուրը կու նընդ-
„ նիմ՝ ասում է. իս գիդիս որ ես էտթաւուր խասիաթ
„ ունիմ՝ ասում է “ : (Դուան կողմը նայում է :)

ՕՍԿԱՆԸ, առանձին :

Դրուտ կու բուքրէ թրեաթրը : (Աբութիինն :) Ա՛խ,
սիրտըս դաղեցիր էլի :

ԱՐՈՒԹԻՆԸ, առանձին :

Իմ սիրտն էլ դաղվեցաւ : (Օսկանն :) Էստու վրայ
լաւ լաւը գիդիմ, Օսկան Պետրովիչ : (Առանձինն :) Աբան
թէ մէկ էլի դուս գայ . . : Ղուրթ, լաւ միտս էկաւ :
(Օսկանն :) Ա՛յ, գուղիս, հիմի Սամէլի հանգը խաղամ, իր
հէր Վահանին որ սպանում է : Դուն էստի կանգնի,
միթամ Վահանին իս : (Օսկանին բեմի ձախ կողմը կանգնեցնում է
ու նրա ձեռի փայտը վեր առնում :) Էս ջոխն էլ միթամ իմ
թուրն է : (Ներկայացնում է շատ բարձր ձայնով, փայտը ձեռին խաղց-
նելով ու հետզհետէ Օսկանի գէմ առաջ գնալով :) „ Ես քրիստո-
„ նայ իմ՝ ասում է, դուն թուրք իմ ասում է. ես վուր-
„ թի իմ՝ ասում է, դուն հէր իմ՝ ասում է. “ (Մարթէն ու
Կէկէլը ձախու դռանը երեւում են :) „ ամա դուն, ասում է, իմ
„ ասկա ու հաւատըս չիս սիրում՝ ասում է . բաս մի-
„ ու լօթիանա՝ ասում է “ : (Օսկանը յետույետ քաշելով
մինչև առիտը, վերջը վրէն վէր է ընկնում. Մարթէն ու Կէկէլը տուն են
թափում. Աբութինը շփոթած, փայտը ձեռիցը բաց է թողնում :)

Տ Ե Ս Ի Լ ԺԹ:

ՆՐԱՆՔ, ՄԱՐԹԷՆ, ԿԵԿԵԼԸ:

ՄԱՐԹԷՆ, առն վաղելով:

Վ՛հ, քոռանամ ու կուրանամ ես. էս ի՞նչ խաբար է:

ԿԵԿԵԼԸ, Օսկանին:

Մամի ջան, մի՛ վախենա. ջոխին ձեռնամէն վէր
 զըցից: (Արութինը սիրով զմայլած, յետույետ նայում է Կեկելին):

ՕՍԿԱՆԸ, Ժծաղելով:

Ա՛յ սարսաղներ: (Արութինին): Օ՛հ, շատ ապրիս, Արու-
 թին ջան: (Միծաղից շունչը կրկնում է: Մարթեն ու Կեկելը զար-
 մացած նայում են երբեմն Օսկանին, երբեմն Արութինին):

ԱՐՈՒԹԻՆԸ, էս միջոցում, առանձին:

Մուտը սուտ է, էլ ես առանց սրան չիմ կանա ապ-
 րի. հալածի իմ բախտն է:

ՄԱՐԹԷՆ, Օսկանին:

Քան, ահու կինաղամ սիրտս գնաց. մէ՛ ասան էս ի՞նչ
 բան է է՛:

ՕՍԿԱՆԸ, Մարթին:

Տճ մէ՛ գրլխամէս ձեռը վիկակ, քու հօրն օղորմի է:
 (Արութինին): Օ՛հ, զօրանամ, Արութին ջան: (Մարթեն ու
 Կեկելը առելի մեծ զարմանքով մէկգլխեկու նայում են):

ԱՐՈՒԹԻՆԸ, Մարթին:

Հրան . . . ղեղի ջան, ի՞նչ վախեցար. հանաք էի ա-
 նում. ամա թէ զուրթը գուղիս . . . (Առանձին երեսը խաչ
 հանելով): ձիր ախլը համա լաւ փեսայ իմ ճարի:
 (Կեկելը խիղջ փախչում է դուրս):

ՕՍԿԱՆԸ, վեր թռչելով տեղիցը, Արութինին:

Ի՞նչ, փեսայ:

ՄԱՐԹԷՆ, Օսկանին:

Քան, էս ումն իս տուն թողի սր հիմի մասխարա
 էլ է զըցում:

ՕՍԿԱՆԸ, Մարթին:

Մուրմի դուն հալա, ձէն մի՛ հանի: (Արութինին): Ի՞նչ
 ասիր, ի՞նչ . . . փեսայ:

ԱՐՈՒԹԻՆԸ:

Հան, Օսկան Պետրովիչ:

ՕՍԿԱՆԸ:

Արան էտ լաւութիւնն արան էլի՛. ո՞վ է, ո՞վ:

ԱՐՈՒԹԻՆԸ:

Մէ՛ ինձ պէս տղայ է. կու տան ախլըկաղ:

ՕՍԿԱՆԸ, առանձին:

Կուլի ինքն ըլի ուղում. հալածի խիտ հաւնեցաւ.
 ան Աստուծ: (Արութինին): Քիպէսին կու տամ էլ ու
 կայինքս էլ չիմ խնահի. ո՞վ է, ասան ու պրածի:

ԱՐՈՒԹԻՆԸ:

Հէնց ես իմ, ի՞նչ կօսիս . . . ինչ կու տաս քու
 քէփն է:

ՕՍԿԱՆԸ:

Ղուրթ:

ԱՐՈՒԹԻՆԸ:

Իմ արիւը զիդենայ, զուրթ իմ ասում:

ՕՍԿԱՆԸ, վրայ է ընկնում ու փախչելով:

Քու հողուն միռնիմ, փեսայ ջան . . . մայինք քիզ
 կու սիրէի ու Աստուծ էլ քիզ ինձ էրիտ . . .
 (Կանչում է) Կէկէլ, Կէկէլ: (Կէկէլը դռան երեսում, Օսկանը

ձեռք բերում է ու Արութիւնի մօտ տանելով :) **Հըս, վարժի,**
Աստուծ ձիւ միասին ծիրացնէ : (Արութիւնը պաշ է անում
 կէկէլէն :) **Ինչ ունիւմ ու չունիւմ ձիրն է ու ձիրը . . :**
 (Մարթին, որն որ զարմանքից բերանը բաց փակեւ :) **Վահ, Բնչ իս**
էտի ցից էլի . աօ արի, օրհնէ է :

ՄԱՐԹԻՆ, Օսկանին :

Ախար մէ չիս ասի, ուլ է :

ՕՍԿԱՆԻ, Մարթին քաշելով Արութիւնի կողմը :

Տօ, արի օրհնէ իմ ասում է . խիստ լաւ տղայ է .
գնահ ու գնահ, Մարթա ջան :

ՄԱՐԹԻՆ, Օսկանին :

Աւանց ինձ նընեցիր էլի . քու ասածի մարթ իս
ախար է : (Արութիւնի, մօտ գնալով :) **Աբա վարժի, նընան,**
նընան :

ԱՐՈՒԹԻՆԸ, իր մասանիքը տալով Մարթին :

Համեցէք, դէդիջան, ու էքուց լաւ նընան կու բերիմ :

ՕՍԿԱՆԸ :

Հն, էքուց սաղ բազաղխանին պիտիմ զօնաղ անի .
ես նրանց հոգուն մեռնիմ, դարդխանդ տղերք ին :

ՄԱՐԹԻՆ, առանձին :

Քան, իմ փաղը կուղիւն էր : (Ամենքը բեմի ձախ կողմը հա-
 տաքում են ու մէկգլխաւ հետ ուրախ ուրախ քշվում :) **Ես միջոցումը**
Քիտէսին տուն է գալի :

Տ Ե Ս Ի Լ Ի :

ՆՐԱՆՔ, ՔԻՏԻՍԻՆ :

ՔԻՏԻՍԻՆ, առանձին, բեմի աջ կողմումը :

Չէ՛ք ջգոնեք ռոմ լալի լընիւնքէ. տղ յեղած յորտի Յեջոս

հո միջոցը, չէ՛ք Յեջոտ միջոցէ : (**Կարծումիւմ որ ախ-**
չըկան նընեցին . թէ հիմի էլ մէ քինթ էկաւ ինձ, ծե-
ծելով կու սպանէ ինձ : (Կոյցիւմէն թղթով լուռնութի (քթա-
 խոտ) է հանում ու քաշում :) **Նոժում մեկնա՛ցա . (Ինձէս տղիկը-**
րուց :) (Երկու անգամ փուշեցնում է :)

ՕՍԿԱՆԸ, շու գալով դէպի Քիտէսին :

Օ՛հ խէր էկաւ : (Քիտէսին :) **Նշալ յորտ քարց հոնէս ցա-**
հըլլէ, Նոյն ! (Եքուց մէ լաւ չօխա կու բախիւմ քիզ, տօ :)
 (Եստ շու է գալի Արութիւնի կողմն ու ցածր խօսում նրա հետ :)

ՔԻՏԻՍԻՆ, առանձին :

Չէ՛ք ձալալ չէ՛ք ցանա, խեղճ յորտ քարց հոնէս ցա-
 չէ՛ք յորտ մարտալ ! (**Զարմանք աչխարք է . սուտն ա-**
ւելի է ձեռք տալի մարթուն կանց զուրթը :) (Եւ մէ
 քանի անգամ փուշեցնում է :)

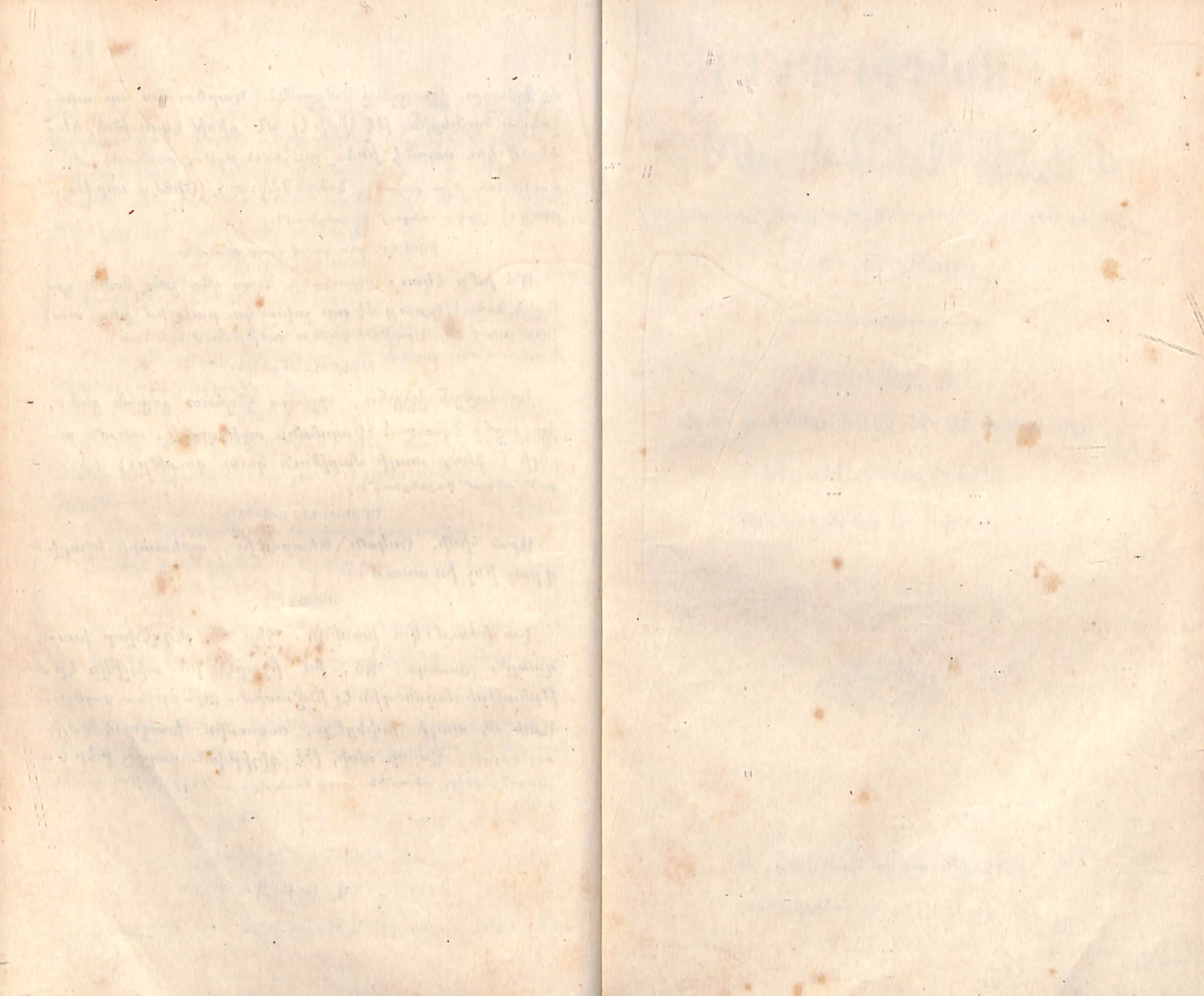
ԱՐՈՒԹԻՆԸ, Օսկանին :

Արն հիմի, Օսկան Պետրովիչ, տրեխտրի իջարի
վրայ Բնչ իս ասում :

ՕՍԿԱՆԸ :

Ես իժում կու խօսիւնք . ջեր մէ լէզզէվար խա-
ղանք : (Առանձին :) **Տօ, իմ իջարէն իմ ալալիկն էր .**
թրեաթրի մօզօտղին էլ ինչ ասիմ : (Արութիւնն ու Մարթին :)
Աբա մէ տալի խօսեցէք, ուղումիւմ խաղա : (Քիտէ-
 տիկովուրդը :) **Ես որ ասի, թէ գելիւլան սաբըր խէր է :**
 (Սաղանդարները ածում են պարի եղանակը . ամենքը հերթով պար են
 քաշի :)

Վ Ե Ր Զ :

Don

504.

①

17671
17672

2013

